

Jöjjetek, ünnepeljünk!

Folytatás az 1. oldalról

mennyi fia, ki több, ki kevesebb időt szeretett Szövetségünk egyik, vagy másik gyülekezetében élt és szolgált. Isten Igéjének megfelelően megfűjjük az ünnepelésre hívó kürtöt, szeretett szövetségi lapunk által, és mindenkit nagy szeretettel meghívunk, jöjjetek ünnepeljünk együtt! Méltó a mi Istenünk, hogy irántunk való jószágos gondviselését, kegyelmében való hordozását nagy hálaival megünnepeljük. Az 50. Zsoltár 5. versében kegyelmes Istenünk így szólít fel minket: *„Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet!”* Kedves testvéreim, mint az Úr kegyeseit hívlak titeket, ha áldozatba is kerül, tegyetek félre minden akadályt, jöjjetek el erre a kedves ünnepi alkalomra!

Reménységünk szerint velünk fogunk ünnepelni óhazai testvéreink Magyarországról valamint Erdélyből, de egy sereg óhazai baptista fiatal is, akik előzőleg a Nemzetközi Ifjúsági Táborozáson vesznek részt, Rámában. Vendégeinknek, de nekünk is egy életre szóló áldott élmény, szellemi megújulás és lelki feltöltődés áldott alkalma lehet ez, Urunk kegyelméből. Jubileumunkat igen kényelmes helyen és jutányos áron rendezhetjük meg.

Három földrész: Európa, Ausztrália és Amerika magyar baptistái képviselve lesznek! Meggyőződésünk, hogy minden áldozatot érdemes meghozni ezért a rendkívüli ünnepért. Hadd buzdítsak mindenkit, először is arra, hogy imádkozva készüljön és idejében biztosítsa részvételét.

Aki semmiképpen nem tud eljönni, annak meg van az alkalma, hogy anyagilag támogassa azokat, akik rászorulnak, vagy éppen Szövetségünket, a nagyméretű jubileum anyagi kiadásai intézésében. Örömmel támogathatjuk Szövetségünket missziós munkájában, amely beláthatatlan áldást jelenthet minden részvevőnek. Az ilyen célra küldött adományokat külön is nyilván tartjuk.

A 89. Zsoltár 16. versében ezt mondja a Zsoltáros által Isten Lelke: *„Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát; a te orcádnak világosságánál jár ez, óh Uram!”*. Így juthattunk el ehhez a Nagy Örömnephez, a Kürtölés ezen esztendejéhez. Most is bizonyítsuk jelenlétünkkel, hogy megértjük a kürtnek szavát! Kedves testvérem! Krisztusi szeretettel gondolunk rád és várunk a Szövetségünk 100 éves Jubileumára, Wheatonba, a Billy Graham Centerbe!

Testvéri szeretettel,

Kulcsár Sándor, a szövetség elnöke

KIPLING-BÉKEVÁRI MAGYAR MISSZIÓ

Válogatás a *„...futásomat elvégeztem...” szemelvények Oláh Lajos lelkipásztor életéből* című könyvből.

Ennek a gyülekezetnek első lelkipásztora *Mónus János* tv. volt, aki még lóháton járta a körzetet és a farmokat. Utána többen is szolgáltak itt magyar nyelven, több-kevesebb ideig. Az 1970-es években az Erdélyből kitelepült *Ilonka István* lelkipásztor vette át a gyülekezetet, de sajnos, rövid idő múlva tragikus balesetben elhunyt, nagy úrt hagyva maga után. A testvérek ekkor a *Magyarországi Baptista Egyházhoz* fordultak segélykérő szóval. A továbbiakban *Oláh Lajos* lp. személyes beszámolójából idézzük (1986-ból).

Calvary Baptist Church, Kipling, 1979.

„Nem értékelhető eléggé a jelentősége annak a felismerésnek, hogy az Egyesült Államokban és Kanadában az anyaországból hívott lelkészekkel kell megoldani a magyar nyelvű lelkészhiányt. Ebben volt közbenjáró *Dr. Haraszti Sándor*.

Amikor az én kiküldetésem gondolata felmerült, noha több nagy város is szóba került, magam leghatározottabban a kis *Kiplinget* választottam. Tudtam, hogy farmerek közé megyek, és tudtam, hogy ide jó ajánlólevél lehet, hogy magam is földműves családból származom. Magamhoz vettem két kis oltó-metsző késemet, hogy majd némi *Mécs Lászlói* lelkülettel *„Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld.”* Bizony, ennek az ösztönös ráérzésnek a gyakorlatias Kanadában nagy jelentősége lett és van a mai napig.”

„1978 szeptemberében vette kezdetét hivatalosan is misszionáriusi kiküldetésünk a kiplingi öreg magyarok között. 8-án érkeztünk, másnap mondtam első prédikációm. Ma egy kissé merésznek vélem, amit mondtam, de teljes mértékben elérte a célját. Az Ezékiel 33:30-33. ige alapján, határozott belső bizonyos-

sággal szóltam. Ez a nép becsületesen, mélyen hívó nép. Elfogadták, hogy számukra Istentől küldött segítség, az ő „prófétájuk” leszek. Bizalmukat a mai napig sem vonták meg tőlem, én pedig ehhez a magam-támasztotta magas igényhez szabom magam.”

„Vasárnap délután van magyarnyelvű istentisztelet, csütörtökön biblióra, énekóra. Az énekkar magyarul is, angolul is énekel. Van egy kis zenekarunk is. A városból, lévén ez az egyetlen hely a nyolc templom közül, ahol van magyarnyelvű igehirdetés, más egyházakhoz tartozó magyarok is részt vesznek istentiszteleteinken, sőt az urvacsorai közösségben is, - azok, akiknek teljesebb átélést nyújt az anyanyelven hirdetett ige

és a hazai hagyományok szerint gyakorolt szertartás. Temetések alkalmával a rokonság kívánságára magyar nyelven is hangzik az ige.”

„Ennek a kis városnak igen jó kórháza van. Állandóan van ott olyan beteg, aki csak magyarul ért. Mi mindenkit látogatunk. Az öregek otthonában jelenleg tíz olyan lakó van, aki csak magyarul érti az igehirdetést. Hetenként egyszer tartunk ott istentiszteletet. Olyan idős embereknel, akik már nem tudnak templomba jönni, esetenként házi istentiszteletet tartunk. A környező településeken, Kennedy-ben, Esterhazy-n, Windhorst-on családokat látogatunk.”

„Néhány felejthetetlen alkalom - röviden kiragadva:

Az első tél. Érdekes emlék. Aki nem élt Saskatchewan-ban az nem tudja mi az igazi tél. Minusz husz, harminc, néha negyven fokos hideg. Ragyog a hó, a levegőben is jégkristályok szikráznak.

Az első nyári piknik. A közös terített asztal, a felszabadultság, a játékos jókedv.

Az első bemerítés. Olyan lelkek értek célba, akik már évtizedek óta törekedtek. Nem volt hiába!

MELBOURNE, AUSZTRÁLIA

Látogatások British Columbia-ban. 1981-ben részt vettünk a Nyugatkanadai Baptista Szövetség konferenciáján. Vancouver-ben 22 magyar testvérrel tartottunk istentiszteletet. Osoyoos-on, a Little Brown Church-ben két ószön tartottunk 3 napos nyugatkanadai keresztyén találkozót.”

„Az egyházi vezetők felhívták a figyelmet szolgálatainkra olyan településeken, ahol eredetileg volt magyar gyülekezet és élnek még idős magyarok. Őket évente kétszer meglátogatjuk, kb. 500 km-re tőlünk (Lesk, Wakaw, Weyburn). Napközben felkeressük a családokat, este istentiszteletet tartunk.”

Befejezésül: „A mi misszióink nem különálló magyar baptista munka, hanem közös missió különböző nyelven. Szolgálatunk, - valamennyi szolgálatsamra gondolok, - átsugárzik olyan egyházi szervezeteken is, mint a *Déli Baptista Szövetség*, a *Billy Graham Társaság*, a *Kanadai Baptista Szövetség*. Elmondhatjuk, hogy küldetésünk elérte eredeti célját, a hozzá fűzött reménységet beváltotta. A munkaterület: A Föld végső határa. Kanadának köszönhetem ezt a nagy átalakulást. Itt nyertem misszionárius tudatot és érzést. Békevár-Kipling olyan sajátos munkaterület, ahol egyszerre kellett nemzetközileg is helytálló teologusnak és mindenki szolgájának lenni. Ez volt pályafutásom teteje, életünk sava-borsa. Mert az igaz istentisztelet: meglátogatni az özvegyeket és árvákat, szolgálni jövevényeknek, betegeknek és egyedülvalóknak. És itt igazán szabad akarattal tettük. Szép volt!”

Oláh Lajos testvért 10 évvel ezelőtt, 1998. április 17-én hívta el közülünk az Úr.

Oláh testvér életének utolsó 20 évét az *Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetségben* töltötte. A *kiplingi*, később a *torontói* gyülekezet lelkipásztora volt. A szövetségi munkából is kivette részét, annak alelnöke volt hosszú ideig, majd pedig elnöke. Az utazó evangélista címet szerette legjobban.

Szeretettel emlékezünk rá a könyvből vett részletekkel és felesége itt következő versével.

Oláh Lajosné:

Aki nékem szolgál...

„Aki nékem szolgál – szól az ige, megbecsüli azt az Atya.”
Márványba vésett mementónak ezt helyeztük sírodra.
Élted s halálod bizonyítja:
Megbecsült téged! Megáldotta a rád bízott szolgálatot,
és mikor kimondta: elég! – szenvedés nélkül, csendesesen szent hajlékába fogadott.

Advent második vasárnapján, december 9-én vendégszolgálaton volt gyülekezetünkben a Melbourne-i egyik román baptista gyülekezet (Harul) lelkipásztora *John Corin Izvernariu*, felesége és gyülekezetének tagjai. Az év első felében mi szolgáltunk az énekkarral és igehirdetéssel náluk egy vasárnap, most viszontlátogatásra hívtuk meg őket. Megtelt az imaház ezen az adventi délelőttön. Enek, vers, biznyságtétel és igehirdetés volt a vendégek szolgálata. Ezen az istentiszteleten megtaláltuk a „közös nyelvet is”, mert a gyülekezeti közöségeket angol nyelven énekeltük az erre az alkalomra összállított és sokszorosított Worship Songs gyűjteményből. Az istentisztelet után a helyi gyülekezet nőtestvérei a szokásos módon rendkívüli kínálattal hívogatták a szeretevendégség asztalaihoz a jelenlévőket. Jó alkalom volt ez a közösség ápolására és a hitben való megerősödére.

December 16-án a melbourne-i magyarok körében szolgálhattunk az évente megrendezésre kerülő *Adventi Gyertyafényes Est* keretében. Gyülekezetünk részére most egy rendkívüli lehetőség adatott. Az énekkarunkat minden alkalommal felkéri a szervezők két ének eléneklésére. Most ezen felül egy karácsonyi csoportjelenettel is szolgálhattunk, a „Karácsonyi Riport” riportere *Szlovák Tiberné* volt, aki nyolc személynek tette fel a kérdést: „Mit jelent Önnek a karácsony?” A gyakorlati életből vett jó példák illusztrálták a karácsonyi készülődésben különböző dolgokra hangsúlyt tevő emberek sürgés-forgását. S végül egy „vak” fiatal lány adta meg a

biznyságtévő választ, a Megváltó megszületéséről és a benne nyert új életéről. A lelkipásztornak is lehetősége volt kb. 10 percben biznyságot tenni a karácsonyi evangéliumról és még egy verset is elmondhatott. Hisszük, hogy ez a magvetés sem volt hiábavaló a kb. 3-400 fős hallgatóság előtt.

A karácsonyi ünnepek elmúltával január 14-19-ig minden este tartottunk imaórát a gyülekezetünk növekedéséért, a lelkipásztor továbbszolgálata aktuális kérdéseiről és ébredésért imádkozva. Három alkalommal az Imaháznál gyűltünk össze, három este pedig három kü-

A gyermek bemutatásra készülő Kulcsár család.

A lelkipásztor és a két bementkező, szüleikkel.

lönböző családnál tartottuk az imaközösséget. Lelkileg megerősödésünkre és felbátorodásunkra szolgáltak ezek az alkalmak.

Február 10-án volt *Kulcsár Jeremy Ádám* bemutatása. Az újszülöttet nagyon várták már karácsony előtt szülei és a rokonság. A Nagyváradról érkező nagyszülők utazási viszontagságai, majd megérkezésük és az újszülött megérkezése erre a világra egy csodálatos isteni szervezés bizonyítéka volt, hiszen éppen aznap landolt a nagyszülők gépe Ausztrália földjén, amikor megszületett fiú unokájuk, karácsony reggelén! A szülők név választása szinte determinálta a bemutatás igei üzenetét, amit a lelkipásztor Jeremiás könyve 1:5. verse alapján adott

*A földi érdem mit sem számít az Atya értékelése mellett.
Mégis: maradtak itt sokan, akik szerettek, megbecsültek!
Mert mint pásztor, testvér, barát, bajban is mellettük álltál.
Kedves lelki gyermekeink vallják, hogy édesapjuk voltál.
Szolgatársak, fehérruhások,
Idegenbe szakadt, árva lelkek,
és nagy családfánk kicsinyei:
szívükben őrzik emlékedet!*

át a szülőknek és a jelenlévőknek. Az újszülöttért imádkozott édesanyja: *Kulcsár Gabriella*, nagypapája: *Kulcsár Imre* testvér, nagynénje: *Kulcsár Mária* és végül a lelkipásztor, - a boldog édesapa, *Kulcsár Dávid* karjaiból a saját karjába véve az újszülöttet - imádkozott hálaadó és áldáskérő imádsággal. Az énekkar alkalmi éneke után még néhány köszöntés tette bensőségebbé a kedves, családi gyülekezeti alkalmat. Legyen az Úr áldása az egész család életén. Azt kívánjuk, hogy bizonyuljon „prófétai tettek” ez a névadás, míg a második Ádám, Jézus Krisztus uralma teljessé nem lesz a család minden tagja életében.

Március 16-án, Virágvasárnap nagy öröme volt a gyülekezetnek, mert két fiatal állt fehér ruhában a gyülekezet és az Úr előtt, hogy hitvalló *újszövetségi bemerítésben* részesüljön. Hosszú idő után volt újra bemerítés gyülekezetünkben. *Mátyási Stephany* és *Sebestyén Nándor* volt a két hitvalló. Imaházunkban nincs beépített bemerítő medence, de kölcsön kaptunk egy mobil medencét a szomszédos *Hampton Park-i Baptist Church*-től. Nagyon odaillo, ünnepélyes módon el tudtuk helyezni ezt a medencét az imaházunkban. Az igehirdetés (textus: Jel. 7:13-17), majd a fehér ruhások rövid bizonyágtétele után elhangzott a bemerítésről szóló hitvallási szöveg magyar és angol nyelven is. Ezzel is hangsúlyoztuk a cselekmény bibliai igazságait a jelenlévő népes hallgatóság előtt. A bemerítés utáni áldáskérő kézzel tartott imádságba bekapcsolódott a lelkipásztor mellett a gyülekezet két avatott presbitere *Kulcsár Imre* és *Szűcs Jenő* testvér. Köszöntések után szeretetvendégséggel zárult a gyülekezet „ritka öröm-napja”. Azért imádkoztunk, hogy az Úr minél előbb adjon egy újabb ilyen napot a gyülekezetben, hogy „szaporodjon a gyülekezet az üdvözülőkkel!” Az új tagok nagypénteken úrvacsoráztak először az Úr Jézus halálára és a megváltásra emlékezve.

A gyülekezet tagjaival Húsvét hétfőn egy közös kirándulást szerveztünk Melbourne Metropolis egyik szabadidő parkjában. Sokan együtt voltunk, a közös játék, (foci, stb.) nagy sétálások, étkezés és beszélgetések erősítették a közösséget mindazok számára, akik részt tudtak venni ezen a picnic-en. Az ebéd utáni időszakban közösen tanulmányoztuk „*A Jézus elveszett sírja*” című „dokumentum film” és az alapját szolgáló könyv Jézus életével kapcsolatos téves és abszurd állításait hívó, biblikus és az archeológia tudományos, hiteles kritikai szempontjai szerint. Végül megerősödünk a bizonyosságunkban: „*Amde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje!*” (1Kor 15:20).

Szlovák Tibor

"Jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme." 100. Zsoltár 5.
"Testérem, imádkozzatok értünk, hogy terjedjen az Úr igéje!" 2 Thess. 3:1

DETROIT FIRST HUNGARIAN BAPTIST CHURCH
1362 Chandler, Lincoln Park, MI 48146 (313)382-3735
100 ÉVE AZ EVANGÉLIUM SZOLGÁLATÁBAN
Pastor: Rev. A. Géza Herjeczki 1908 - 2008
www.evangeliumihirnok.net > Istentisztelet > vasárnap 11 & 6 > Biblióra > szerda 7

Jubileum: 2008. március 8-9.

ÉVKÖZI GYÜLÉS ÉS 100 ÉVES JUBILEUM DETROITBAN

Az idén a húsvét hamar, a tavasz pedig nagyon későn érkezett. Csütörtökön és pénteken még jó idő volt, így az *Évközi Gyűlés* résztvevői minden gond nélkül megérkeztek Detroitba. A gyülekezeti küldöttekből álló bizottság majdnem teljes létszámban ülésezhetett pénteken és szombaton. (19-en voltunk jelen, két testvér nem tudott eljönni, *Balla Zsigmond* testvér pedig péntek este kórházba került.) A *Végrehajtó Bizottság* és a *Missziós és Jótékonyági Bizottság* elvégezte feladatát. Tárgyalásaink során részletesen foglalkoztunk a nyári találkozókkal is, a chicagói közelében megrendezendő *jubileumi közgyűléssel* és az azt megelőző, Rámára tervezett *Nemzetközi Ifjúsági Találkozóval*.

A detroiti testvérek bőséges és finom ételekkel látták el a gyűléseken résztvevőket és azokat, akik velük érkeztek.

Szomorkodva hallottuk a hatalmas hóvihár hírért – ami a szombaton indulni szándékozó torontóiakat és a szombaton és vasárnap reggel indulandó clevelandiakat megakadályozta az utazásban. Így lényegesen kevesebb vendégünk volt a jubileumi istentiszteleteinken – szombaton és vasárnap. Am így is elértük a százat vasárnap délelőtt.

A centenáriumnak alapigéje a 100. Zsoltár volt. Ennek az igének egy-egy verse volt az igehirdetések és pl. a törté-

nelmi beszámoló textusa. Az igét a szövetségünk jelen lévő lelkipásztorai hirdették, ebben a sorrendben: *Lukács János*, *Gerstner Kornél* (ifjúsági elnök), *Vadász János*, *Novák József*, és *Kulcsár Sándor*. Sajnáltuk, hogy Clevelandból dr. *Pintér Zoltán* testvér nem tudott jelen lenni. A szolgálatokba *Torma János* ny.lp. is bekapcsolódott, valamint vendégeink közül *Lőrincz István* pünkösdi lp., aki vagy 10 évig aktív szolgálattevője volt gyülekezetünknek a hetvenes évek második felétől.

Összevont énekar és zenekar is szolgált *Fűr Béla* testvér vezetésével. A helyi lelkipásztor a gyülekezet 100 éves történetét ismetette röviden. A történetet a kivetített imaházaink és a gyülekezetben szolgáló lelkipásztorok képeihez kapcsolva mondta el, de szólt a gyülekezet jelenéről is egy másik alkalommal.

A szolgálatok sorába illeszkedve köszöntötték a jubiláló detroiti közösséget a jelen lévő gyülekezetek képviselői – igével, emléktáblával, ajándékkal, melyeket ezúton is megköszönünk.

Levélben is érkezett néhány köszönés, ezek között pl. a gyülekezet korábbi lelkipásztorától, *Lovas András* testvértől, a magyarországi *Herjeczki családtól*, a *szokolyai* és a *wesselényi* utcai gyülekezetektől.

Különleges színfoltja volt a vasárnap délelőtti alkalomnak *Pap Lajos* testvér diakónussá avatása. Miután *Herjeczki* testvér bemutatta őt a jelenlévőknek és elmondta, hogy a detroiti gyülekezet erre

A detroiti ünnepély résztvevői

a tisztségre megválasztotta, Pap testvér arra a kérdésre válaszolt nyilvánosan a gyülekezet előtt, hogy *mit jelent neki a gyülekezet?* E biznyságtételt az áldáskérő imádság követte, melyben *Kulesár Sándor* testvér vezette a jelenlevő lelki-

Áldáskérő imádság Pap Lajos diakónusért. pásztorokat és a két detroiti diakónus testvért. A diakónusavatás *id. Fűr Béla* gyülekezetvezető testvér köszöntésével ért véget, melynek során gyülekezetünk nevében átadott Pap testvérnek egy 100 éves Bibliát, amit előző este kaptunk egy régi detroiti gyülekezeti tagtól.

A vasárnapi ünnepség egy közös fénykép készítésével, majd bőséges és izletes ebéddel végződött.

A detroitiak nevében a jubileumi könyvjelzőnk két igéjével zárom a beszámolót: „*Jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme.*” (100. Zolt 5.) E biznyságtétel után egy kérés: „*Testvéreim, imádkozzatok értünk, hogy terjedjen az Úr igéje [Detroitban is].*” (2Thess 3:1)

Herjeczki Géza

**WENZ
GYÖRGY**

(1926 – 2008)

Wenz György testvér 1926. január 8-án született *Hadadon* (Románia). A második világháború után Ausztriába települt és ott feleségül vette a szintén *Hadad-i Lösher Máriát*. Onnan tovább vándoroltak és 1951-ben érkeztek az Egyesült Államokba. Előbb Pennsylvániában éltek, majd 1953-ban Detroitban telepedtek le és csatlakoztak az *Első Magyar Baptista Gyülekezet*hez. Feleségével és három gyermekével együtt aktívan részt vett a gyülekezet életében. *Wenz* testvért 1976-ban gyülekezetünk diakónusává avatták.

Felesége 14 évvel ezelőtti halála után néhány évvel megbetegedett és az utóbbi éveket Assisted Living Home-ban töl-

tötte. Eljönni csak úgy tudott, ha hozták. Utoljára egy éve volt közöttünk. A hazahívó szó váratlanul, de nem felkészületlenül érte, február 14-én.

Temetésén többek között felidéztek szolgálatkészségét, hogy az imaházban mindig az első volt, ha valamit tenni kellett. *Herjeczki* testvér „*Ne szégyelj biznyságot tenni Jézusról!*” címmel szolgált, Lukács 9:18-26 alapján. Ezt az ígét a Bibliájában aláhúzva találták gyermekei. A szolgálatokat fia, *George* vezette, szolgált a gyülekezetünk énekkara, és egy családi énekszolgálattal fejeztük be a gyászistentiszteletet. Sokan eljöttek a tiszteletadásra: a kiterjedt rokonság, ismerősök és a gyülekezetünk.

Gyászolják gyermekei (*George, Rose Mary Jakab és Margaret Kuti*) családjukkal együtt, rokonai és a gyülekezet. Emlékét megőrizzük! **HG**

SOME THOUGHTS

*As we live this life here on this earth
We each need to ask – just what was it
worth?*

*What are we here for and what has our
life meant?*

*Did we do what we should have in the
way it was spent?*

*As I thought of my Dad and the life that
he had*

*First a tear came to my eye – but then
I was glad*

*You see he had something that each of
us yearn*

*But not all will find it - and not all will
learn*

*He was a strong man you see – rugged
and tough*

*But he learned over time that was not
enough*

*He was quiet not loud and we know very
wise*

*You could tell what he meant just by the
look in his eyes*

*His family he loved and worked hard to
provide*

*To most his life was simple and that can't
be denied*

*He had a peace and calm though life was
hard near the end*

*But he had no doubt where eternity he
would spend*

*Two hands I now see reaching down from
the sky*

*One to carry him home to his Lord he
would not deny*

*The other welcoming him home to be by
her side*

*Together now forever in God's peace to
abide*

*Yes we'll miss him for sure as we stay
here behind*

*But don't mourn his life when my Dad
comes to mind*

*He lived a life please to Jesus while he
was here
But now he's with his Lord who he held
so dear*

*In loving memory of George Wenz
From his son George A. Wenz*

Every Knee Shall Bow by Max Lucado

*“... whoever believes in him shall
not perish...” (John 3:16)*

How could a loving God send sinners to hell? He doesn't. They volunteer.

Once there, they don't want to leave. The hearts of damned fools never soften; their minds never change. “Men were scorched with great heat, and they blasphemed the name of God who has power over these plagues; and they did not repent and give Him glory” (Rev. 16:9 NKJV). Contrary to the idea that hell prompts remorse, it doesn't. It intensifies blasphemy.

Remember the rich man in torment? He could see heaven but didn't request a transfer. He wanted Lazarus to descend to him. Why not ask if he could join Lazarus? The rich man complained of thirst, not of injustice. He wanted water for the body, not water for the soul. Even the longing for God is a gift from God, and where there is no more of God's goodness, there is no longing for him. Though every knee shall bow before God and every tongue confess his preeminence (Rom. 14:11), the hard-hearted will do so stubbornly and without worship. There will be no atheists in hell (Phil. 2:10-11), but there will be no God-seekers either.

But still we wonder, is the punishment fair? Such a penalty seems inconsistent with a God of love—overkill. A sinner's rebellion doesn't warrant an eternity of suffering, does it? Isn't God overreacting?

Who are we to challenge God? Only he knows the full story, the number of invitations the stubborn-hearted have refused and the slander they've spewed.

Accuse God of unfairness? He has wrapped caution tape on hell's porch and posted a million and one red flags outside the entrance. To descend its stairs, you'd have to cover your ears, blindfold your eyes, and, most of all, ignore the epic sacrifice of history: Christ, in God's hell on humanity's cross, crying out to the blackened sky, “My God, my God, why have you forsaken me?” (Matt. 27:46). The supreme surprise of hell is this: Christ went there so you won't have to.

From **3:16, The Numbers of Hope**
(Crosswalk.com)